

Η Αγία Σκέπη της Θεοτόκου και το έπος του '40

Δεν είναι τυχαίο ότι οι δύο σημαντικότερες εθνικές γιορτές του έθνους μας έχουν το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό να συνεορτάζονται με μία γιορτή της Παναγίας. Την 25η Μαρτίου γιορτάζουμε τον ευαγγελισμό της Θεοτόκου και, σήμερα, την 28η Οκτωβρίου την Αγία Σκέπη της Θεοτόκου.

Η γιορτή αυτή μετατέθηκε από την εκκλησία μας το 1952 από την 1η Οκτωβρίου την 28η ως ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τη Μητέρα του Θεού για τη σκέπη και την προστασία της στον αγώνα των ελλήνων απέναντι στους αλαζόνες ιταλούς, αρχικά, και, αργότερα, σε όλη τη διάρκεια της εθνικής αντίστασης.

Μία αντίσταση στην απολυταρχική βία, στην άκρως αλαζονική απαίτηση να παραδώσουμε με τη θέλησή μας τμήματα του εθνικού εδάφους, να προδώσουμε τα κεκτημένα με αγώνες και με το αίμα των προγόνων μας. Η ελληνική ψυχή όμως έδωσε την απάντηση που έπρεπε, είπε το περήφανο ΟΧΙ και ξεκίνησε έναν αγώνα για τα ιερά και τα όσια της πατρίδας μας, με αποτέλεσμα να αιφνιδιάσει δυσάρεστα τους εισβολείς, να τους χαρίσει ιδιαίτερα ταπεινωτικές ήττες και να τους αναγκάσει να αποσυρθούν μέσα από τα αλβανικά σύνορα και να περιμένουν εκεί τη βοήθεια των συμμάχων.

Είναι όμως απαραίτητο στο σημείο αυτό να κάνουμε μία σύντομη ιστορική αναδρομή και να δούμε τα γεγονότα με τη σειρά. 28 Οκτωβρίου του 1940, στις τρεις τα ξημερώματα, ο Ιταλός πρεσβευτής στην Αθήνα Γκράτσι, επισκέπτεται, στην οικία του, τον πρωθυπουργό της χώρας Ιωάννη Μεταξά και του επιδίδει τηλεσίγραφο με το οποίο ζητούσε, μέσα σε τρεις ώρες, την ελεύθερη διέλευση και στάθμευση των ιταλικών στρατευμάτων στην Ελλάδα. Με τη φράση «Πόλεμος λοιπόν», ο Μεταξάς απορρίπτει το ιταλικό τηλεσίγραφο και απευθύνει διάγγελμα προς τον ελληνικό λαό. Αρχίζει έτσι η ιταλική επίθεση κατά της Ελλάδας, στο αλβανικό μέτωπο, την ώρα που ο λαός διαδηλώνοντας στους δρόμους της Αθήνας κατά της Ιταλίας, τρέχει με ενθουσιασμό να

καταταγεί και να πολεμήσει στο μέτωπο.

Σε λίγες μόνο μέρες, οι εισβολείς εκδιώχθηκαν από το ελληνικό έδαφος από επιστρατευμένες κυρίως δυνάμεις, με ανεπαρκή μεταφορικά μέσα και εφοδιασμό, αλλά με τη συνδρομή των χωρικών της Μακεδονίας και της Ηπείρου, που έσπευσαν στο εθνικό προσκλητήριο και έπαιξαν ουσιαστικό ρόλο στον ανεφοδιασμό. Για να κάμψουν το ηθικό του ελληνικού λαού, οι ιταλοί άρχισαν τον βομβαρδισμό ελληνικών πόλεων. Η ελληνική αντεπίθεση στο μέτωπο, άρχισε στις 14 Νοεμβρίου και γρήγορα οι δυνάμεις μας διέρρηξαν την ιταλική αμυντική γραμμή και στις 22 Νοεμβρίου οι Έλληνες στρατιώτες εισέρχονταν στην Κορυτσά. Η προέλαση συνεχίστηκε αργά αλλά αποφασιστικά και στις 6 Δεκεμβρίου, ο ελληνικός στρατός καταλάμβανε το λιμάνι των Αγίων Σαράντα. Στη συνέχεια ο ελληνικός στρατός πήρε στα χέρια του την πρωτοβουλία, πέρασε σε ορμητική αντεπίθεση, πέταξε τους επιδρομείς έξω από τα ελληνικά εδάφη και τους καταδίωξε μέσα στο αλβανικό έδαφος, κατατροπώνοντάς τους.

Μήπως όμως χρειάζεται να αναζητήσουμε κάποια ερμηνεία για όλα αυτά τα γεγονότα; Δεν χωράει αμφιβολία ότι η εποποιία του 1940, αποτελεί ένα θαύμα, είναι ένα από τα πολλά θαύματα στην ιστορία των Ελλήνων. Δεν μπορεί να είναι καρπός αποκλειστικά ανθρώπινου αγώνα. Η θεϊκή χάρη συνεργάσθηκε με την ανθρώπινη προσπάθεια. Και είναι δίκαιο που μαζί με τα θριαμβευτικά σαλπίσματα πάνω από τους τάφους των ηρώων, σήμαναν δοξαστικές καμπάνες για ένα «ευχαριστώ» στην Παναγία, σ' εκείνη, στην οποία η εθνική συνείδηση απέδωσε για μια ακόμα φορά «τα νικητήρια». Τη Σκέπη των αγωνιστών. Την Ελευθερώτρια των σκλαβωμένων.

Γιατί στα κρίσιμα χρόνια του πολέμου οι Έλληνες εμπιστεύθηκαν στα χέρια της Παναγίας τον αγώνα τους. Ζήτησαν τη μητρική προστασία της για να υπερασπιστούν τα δίκαιά τους. Και ήταν τόση η πίστη τους, ώστε την έβλεπαν να τους εμψυχώνει και να τους σκεπάζει, καθώς πολεμούσαν απεγνωσμένα στα χιονισμένα βουνά της Πίνδου και της Αλβανίας. Η άλλοτε Υπέρμαχος Στρατηγός των Ρωμιών γίνεται η Αγία Σκέπη των αγωνιστών και το θαύμα επαναλαμβάνεται. Χάρη στην πίστη που θερμαίνει τις ψυχές τους οι μαχητές περιφρονούν τη λογική των αριθμών και

αντιστέκονται στις σιδερόφρακτες εχθρικές στρατιές με ηρωισμό που κινεί τον παγκόσμιο θαυμασμό.

Για τους λόγους αυτούς η Εκκλησία σήμερα, δηλαδή όλοι εμείς, ανυμνούμε τη Σκέπη της Παναγίας, και την παρακαλούμε να μας σκεπάζει πάντα με την αγάπη της και να στέκεται πάντα δίπλα, βοηθός και συμπαραστάτης στο Έθνος μας, σε κάθε καλό αγώνα, γιατί τη βοήθεια της την έχουμε το ίδιο ανάγκη και στον καιρό της ειρήνης. Ας μελετήσουμε την ιστορία μας, να γνωρίσουμε με ποιούς αγώνες των προγόνων μας μπορούμε εμείς σήμερα να ζούμε ελεύθεροι, αλλά και να διαβάσουμε συγκλονιστικές μαρτυρίες αγωνιστών της εθνικής αντίστασης, οι οποίοι στον υπεράνθρωπο αγώνα τους πάνω στα παγωμένα βουνά έβλεπαν την Παναγία ζωντανά και έπαιρναν κουράγιο να συνεχίσουν. Ας είναι λοιπόν η 28η Οκτωβρίου ένα έναυσμα να ασχοληθούμε όλοι περισσότερο με την ιστορία μας, ένα μνημόσυνο για όσους έπεσαν ηρωικά στον πόλεμο και μία ελάχιστη τιμή ευγνωμοσύνης στη Μητέρα μας την Παναγία.

Πηγή κειμένου : Αγία Μετέωρα